

За какво му бяха послужили всички тия многобройни съюзи досега? За да пази чуждото. За да засилва другите...

От съюза с Епир се бе възползвал само кир Тодор. Защо му бе нужно приятелството на българите: да пази гърба си при една бран с Ватаци или латините.

От съюза с Ватаци само никейците имаха полза, защото с българска помощ бяха сложили крак на полуострова и от там бяха отправили очите си към Босфора, а сега ги отправяха и към Асеновите земи.

От съюза с Ансо дьо Кайо пак само фръзите щяха да имат полза. Защото щяха да изгонят Никея от Цурул и щяха да запазят Царския град. Но за кого? Не за наместника-император Иоан Асен. А за сина на Мария дьо Бриен.

Затова ли се бе ляла българската кръв?

Защото щом кир Тодор бе смазал съперничеството на Ватаци, за благодарност се бе извърнал да смаже и съюзника си Иоан Асен..

Зачи то щом Ватаци ^{бе} сложи крак в Цурул, ^{бе} започнал сам да се бори за превземането на Константиновград.

Ето и сега... Щом българите обсадиха Цурул и сломиха никейската мощ на полуострова, българският цар не бе вече нужен на латините...

О! Те се мамеха твърде много... Все пак Цурул не бе още превзет.

Българските войски не бяха още заминали към Родосто, за да спрат подкрепленията на Ватаци...

Самодържецът погледна към войводата. И Драгота изтръпна от мрачния блясък на хлътналите му очи.

- Никой няма да заминава за Родос ^{то}

Смаян, ала без да зададе никакъв въпрос, Драгота сведе челото, прегъна коляно.

- Слушам, царство ти.